

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 4147

гр. София, 09.06.2020 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14
състав**, в закрито заседание на 09.06.2020 г. в следния състав:
СЪДИЯ: Пламен Горелски

като разгледа дело номер **13292** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 ГПК.

Делото е образувано по искова молба, от името на управителя на [фирма]. Претендира се от Комисията за енергийно и водно регулиране обезщетение за имуществени вреди, в общ размер на 1 137 959, 54 лева (главница и законни лихви), с твърдения да са причинени в резултат на отменени от Съда т. 7 от Решение № Ц-010/30.03.2011 г. и Решение № Ц-5/20.02.2015 г., постановени от същата комисия. С Решение № 814/11.02.2020 г. Съдът: отхвърли изцяло исковата молба; осъди [фирма], на основание чл. 10, ал. 2, изр. първо и ал. 4 ЗОДОВ, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране възнаграждение за юрисконсулт, в размер на 300 лв. (триста лева). С молба от 11.03.2020 г. процесуалните представители на ищеца са поискали, Съдът да измени решението си в частта за разноските, досежно присъденото юрисконсултско възнаграждение, понеже разпоредбата на ал. 4 (нова – ДВ, бр.94/2019 г.) чл. 10 ЗОДОВ е приложима по отношение искиви молби, предявени след 03.12.2019 г., но процесната е предявена преди това.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че молбата за изменение решението, в частта за разноските, досежно присъденото юрисконсултско възнаграждение от 300 лева е процесуално допустима и основателна.

Действително, Съдът е пропуснал да обърне внимание на факта, че съгласно § 6, ал. 1 ПЗР на ЗОДОВ (ДВ, бр. 94/2019 г.) разпоредбата на ал. 4, чл. 10 с.з., касаеща възможността ищецът да бъде осъден да заплати в полза на ответник – юридическо лице юрисконсултско възнаграждение, е приложима само за искиви молби, предявени след 03.12.2019 г. Процесната искова молба е от 17.12.2018 г. Поради това, присъденото със съдебното решение юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лева, в полза на КЕВР се явява неоснователно. Приложими за случая са следните

мотиви: „на ответника не се дължи юрисконсултско възнаграждение, предвид хипотезата, очертана в разпоредбата на чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ, досежно текста „...съдът осъжда ищеца да заплати разносните по производството“. Нормата е специална, по отношение тази на чл. 78, ал. 8, изр. първо ГПК, която не следва да се прилага субсидиарно. В хипотезата на чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ, при отхвърлена искова молба, предявена преди 03.12.2019 г., в тежест на ищеца се присъждат само разносните по делото, в които обаче не се включва адвокатското или юрисконсултското възнаграждение“. В тази част решението следва да бъде изменено, като бъде отменен осъдителният диспозитив за присъдено в полза на КЕВР юрисконсултско възнаграждение от 300 лева.

Водим от изложените съображения и на основание чл. 248, Административен съд София – град, 14^{-ти} състав

О П Р Е Д Е Л И:

ИЗМЕНЯ в частта за разносните Решение № 814/11.02.2020 г., по адм. дело № 13292/2018 г., КАТО ЗАЛИЧАВА ОСЪДИТЕЛНИЯ ДИСПОЗИТИВ: „
„ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], представлявано от управителя В. Л. П. да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране възнаграждение за юрисконсулт, в размер на 300 (триста лева)“.
Определението подлежи на обжалване, по реда на обжалване на съдебното решение.

СЪДИЯ: